

UN PEIX BEN PAGAT

Lord Firestone, passava la lluna de mel en un castell d'Itàlia, i estava a punt de celebrar la capvuitada del seu casament.

El temps era esplèndid. El palau tot engalanat. Els rebosts plens. L'olor de rostit s'escapava de les cuines. Tot feia esperar que la festa seria magnífica.

Només l'ocèa semblava que tingués interès a deslluir-la.

Tota la vigília havia estat tan oratjós que no hi havia hagut manera de pescar ni un sol peix. I això era un gros contratemps, perquè el senyor hi era molt aficionat.

No obstant, el dia de la festa, de bon matí, un pobre pescador aparegué amb un llobarro tan formidable, que semblava creat per a aquella ocasió.

L'alegria corregué per tot el castell, i el pescador fou introduït en el saló, on el lord li preguntà quant volia d'aquell peix, que tot seguit li seria pagat.

—Cent fuetades a la meua esquena, és el preu del meu peix —respongué el pescador— i no vull perdre ni un sol cop.

Lord Firestone i els seus convidats van quedar atònits, però el nostre home estava resolut, i era en va contradir-lo.

—Bé, bé, el company és un humorista, i com que el peix ens convé, colpegeu-lo lleugerament, i que el preu li sigui pagat en presència nostra.

Quan li van haver administrat cinquanta fuetades, el pescador exclamà:

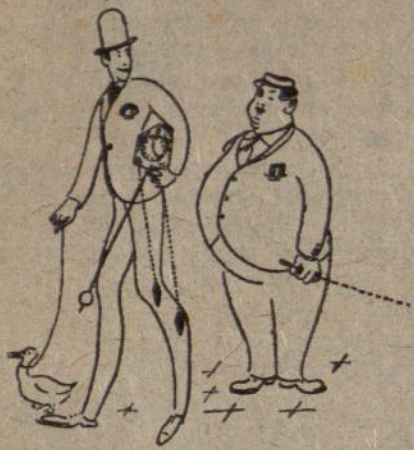
—Prou! Prou! Tinc un soci en aquest afer i és just que rebí la seva part.

—Com! És possible que hi hagi dos ximplers com aquest en el món? Digueu qui és i que vingui de seguida.

—Bé —respongué el pescador; el trobareu a la vostra porta; és el vostre propi porter que no em volia deixar entrar si no era amb la condició que li donaria la meitat del que tragués del meu llobarro.

—Oh! —exclamà el senyor—. Porteu-me'l tot seguit, que rebrà la seva part amb estricta justícia.

I quan aquesta cerimònia fou acabada, destituí el porter, i recompensà amplament el pescador.

—Què passa que fa una colla de dies que aneu amb el rellotge de pareu sota el braç?
—Veureu, tinc el de butxaca a adobar...

INEXORABLE

Un cavaller que molt sovint era molest per un visitant llauna, ordenà al seu criat de no deixar-lo entrar més, i d'avisar-lo amb tota cortesia. No va passar molt de temps que l'empipador subjecte es va presentar, i preguntà si el senyor era a casa.

—No —respongué el criat—, ha sortit.

—Voldria veure la senyora, he de dir-li quelcom.

—També és fora, —replicà el servent.

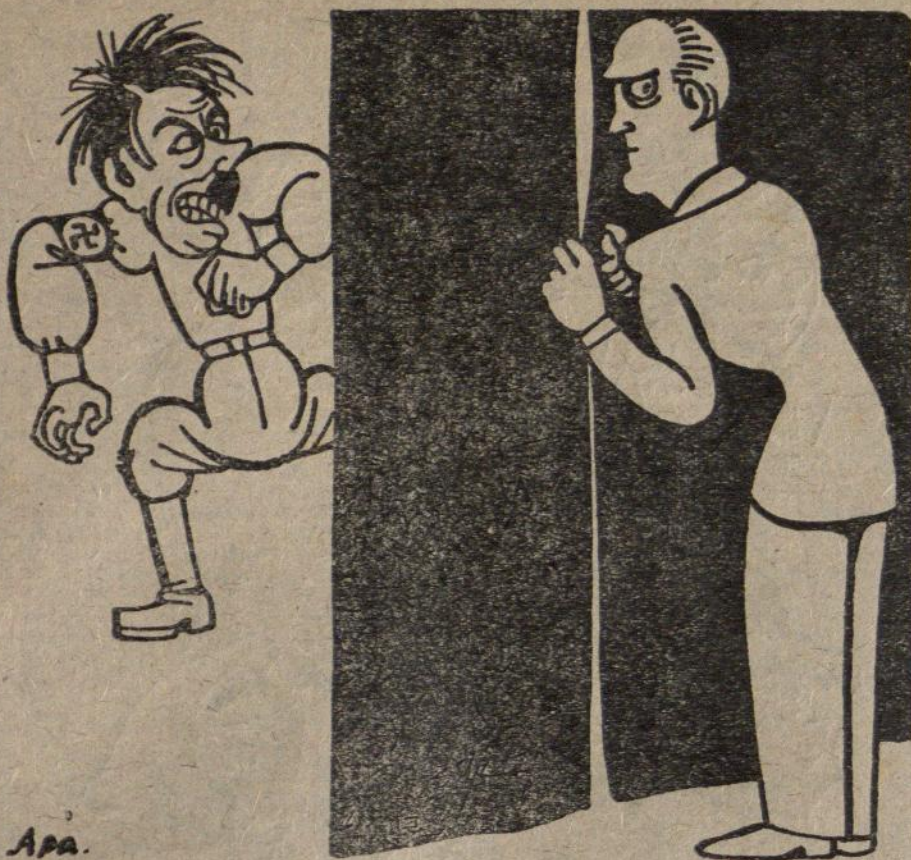
—Bé, ja l'esperaré. Però com que fa fred, m'agradaria seure vora del foc, en el saló.

El foc també se n'ha anat —respongué l'inexorable servent.

FUNCIONARISME RURAL

L'automobilista. — Quants kilòmetres hi han d'ací al poble, seguint la carretera nova?

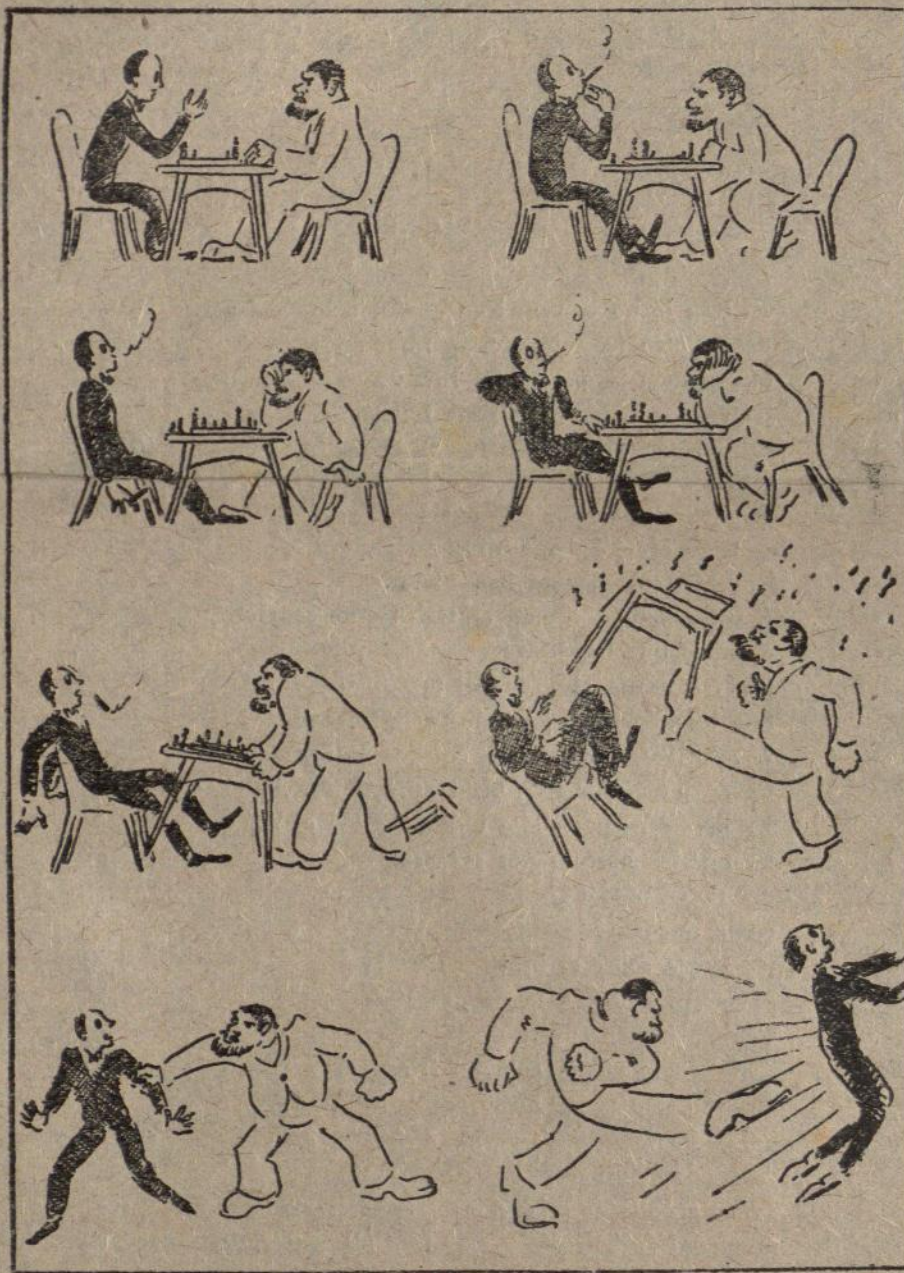
El peó caminer. — Per ara cap, perquè encara no han posat les indicacions.

—Aaa.

FUROR TEUTONICUS

—Dantzig, l'Anschluss i Colònies, per començar!
—Ai, ai, ai! que ja torna a estar "uber alles".....!

—Veus home? Ja t'ho deia que no usessis encenedor portant el coll de cel·luloide.

UNA RESPOSTA XOCANT

Frederic el Gran sofrí una formidable desfeta a Kolín. Passà el temps, i un dia, en una revista, s'encarà amb un soldat que tenia una profunda cicatriu a la galta, i li va preguntar:

—Amic, en quina baralla de taverna t'has fet aquesta esgarrinxada?

—Me la vaig fer —respongué el soldat— a Kolín, on Vostra Magestat pagà el beure.

—M'haurà de perdonar, avi, però avui tenim visites de compromís i hem de mirar que la casa faci un cert goig.

EN EL RESTAURANT

—Ecolteu, cambrer. Tinc molta gana, i vull fer un bon dinar. Preneu la propina per endavant, i a veure què em recomaneu?

—Que vagi a dinar en un altre restaurant, senyoret.

—::—

En una altra taula, un pagès s'entenia mastegant l'escuradents.

—No siguis mal educat —li va dir el seu company—. Això no es menja, només es xucla.

CONSELLS DE MARE

—Desenganya't, filla meua; no en treuràs res de tan llegir. Als homes no els agraden les dones sàvies. Més s'estimen que siguin ben ases.

—Pero, mamá; que et penses que tots són com el papà els homes?

—Em darà 20 cèntims de pólvors insecticides.
—Si senyor. ¿Que els vol en una capseta?
—No, no cal, tiri-me'ls vostè mateixa per sobre.

UNA VEGADA PASSA...

Un senyor va deixar vint-i-cinc pessetes a un amic seu per dos o tres dies. Com que estava segur que no les hi tornaria es va proposar de no deixar-n'hi mai més.

Però, veus ací que l'home va tenir una gran sorpresa en veure que les pessetes li eren retornades puntualment.

Passat un mes, el mateix amic tornà. I aquesta vegada necessitava una forta quantitat.

—Ah, no! —li va dir el nostre home—. Que m'enredéssiu una vegada pot passar, però dues, no.